

Тукъ всичко земно губи отъ теглото си —  
на тази шеметна, безбрѣжна висина.

Въздушната струя изтрива гѣнкитѣ вдълбани по челото ми,  
очитѣ ми измива водопадъ отъ свѣтлина.

Кжде сж тежкитѣ, горчивитѣ ми грижи,  
които ме душеха всѣка нощъ като морѣ  
и всѣки день верига нова на врата ми нижеха?  
— Като мъгли залепнаха по земната кора.

Въ прозирнитѣ вълни на етера безмѣренъ,  
на тѣзи две опънати криле,  
тукъ нѣма нито утре, нито вчера,  
а долу е земята — старъ географически релефъ . . .

Наоколо е синьо, свѣтло и широко.  
Лети и пѣе птицата съ моторното сърдце  
отъ облацитѣ и орлитѣ по-високо —  
избрала сякашъ други нѣкой свѣтъ за цель.

И все едно — дали, изпълнена отъ радостна умора,  
ще стигна тамъ, за дето устремена, полетѣхъ —  
или като случайнитѣ, пресѣкли атмосферата ни метеори,  
ще пламна, изгоря и падна вжгленъ, или шепа прахъ! . .